

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyní Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **L. V., narozený XXX**
bytem XXX
zastoupený advokátkou Mgr. Alicí Hejzlarovou, LL. M.
sídlem Za Poříčskou bránou 375/22, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2017 č. j. MO 240671/2017-1304,

takto:

- I. Rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 24. 11. 2017 č. j. MO 240671/2017-1304, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupkyně Mgr. Alice Hejzlarové, LL. M., advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 24. 11. 2017 č. j. MO 240671/2017-1304, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky (dále též „*služební orgán I. stupně*“) ze dne 18. 8. 2018 č. j. SpMO 18556/2017-2230/13. Rozhodnutím služebního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobce, bývalého vojáka z povolání, jehož služební poměr zanikl podle § 18 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o vojácích*“), o vyplacení finanční náhrady za 36 060 nevyužitých výstrojních bodů z let 2012 až 2014 vydaných žalobci ve formě tištěných výstrojenek a v elektronické podobě.
2. Proti rozhodnutí služebních orgánů obou stupňů brojí žalobce podanou žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do těchto žalobních bodů:

3. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že má nárok na proplacení nevyužitých výstrojních bodů určených na pořízení výstrojních součástek podle zákona o vojácích. Rozhodnutí správních orgánů považuje za nezákonná, jež nesprávně interpretují a aplikují příslušná ustanovení zákona o vojácích i vyhlášky Ministerstva obrany č. 266/1999 Sb., o způsobu zabezpečování bezplatného stravování, výstrojních a přepravních náležitostí a o zabezpečování ubytování vojáků z povolání (dále též „*vyhláška MO*“). Disponuje 36 060 výstrojnými body z let 2012 – 2014 ve formě tištěných výstrojenek a v elektronické podobě. Za trvání služebního poměru mu za ně nebyly poskytnuty výstrojní náležitosti ve smyslu § 91 odst. 1 zákona o vojácích a § 13 a násl. vyhlášky MO, neboť neměl objektivní možnost je použít pro chybějící výstroj ve výdejních součástek naturálního odívání. Platnost tištěných výstrojenek skončila dne 31. 12. 2016, nemůže je proto jako bývalý voják směnit za výstroj s ohledem na čl. 15 normativního výnosu Ministerstva obrany č. 125/2014 Věstníku Ministerstva obrany (dále též „*NVMO*“). Ten stanoví, že po skončení služebního poměru nelze pořídit za výstrojní body výstrojní součástky. Žalobce poukazuje na § 91 odst. 2 větu první a druhou zákona o vojácích, podle níž má voják nárok na náhradu v penězích. Do 31. 12. 2014 bylo proplácení náhrady za nevyužitou vojenskou výstroj vojákovi upraveno § 17 vyhlášky MO. Od 1. 1. 2015 novelou této vyhlášky č. 17/2014 Sb., (dále též „*novela vyhlášky MO*“), došlo ke zrušení § 17 vyhlášky MO, který upravoval postup realizace nároku na proplacení. Podle žalobce tím nezanikl nárok na proplacení nevyužitých výstrojních bodů, jelikož ustanovení, která vyhláška MO provádí, nedoznala změn v souvislosti s uvedenou novelou (§ 91 zákona o vojácích, či § 13 odst. 4 či § 15 vyhlášky MO).
4. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, že nelze přiznat požadovanou náhradu, jelikož by nebyl naplněn zákonem stanovený účel této náhrady, jímž je zabezpečení nošení vojenského stejnokroje v době výkonu vojenské služby. Takový výklad považuje za účelový a formalistický. Stejně znění zákonných ustanovení, ze kterých žalovaný dovozuje, že náhrady mohou být poskytovány pouze služebně činným vojákům, existovalo i před 1. 1. 2015, kdy byl platný a účinný § 17 vyhlášky MO, upravující postup při proplácení náhrad vojákům z povolání, jejichž služební poměr zanikl.
5. Žalobce se neztotožňuje ani s argumentem žalovaného, že pokud v době trvání služebního poměru mu nebyla vydána některá výstrojní součástka potřebná ke splnění služebních povinností, (např. že nebyla k dispozici ve středisku naturálního odívání), měl možnost si ji pořídit vlastními náklady a žádat o její náhradu podle § 13 odst. 4 vyhlášky MO. Podle žalobce tím žalovaný přenáší na něho povinnost zabezpečit výstrojní náležitosti.
6. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s jeho stanovisky vyjádřenými v žádosti o vyplacení náhrady za nevyužité výstrojní body a v odvolání.
7. Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Podle žalovaného služební orgány obou stupňů v rozhodnutích správně zjistily skutkový stav, vyvodily z něj relevantní právní závěry a rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí se vypořádal se všemi aspekty projednávané věci, řádně je odůvodnil a dostatečně se vypořádal s námitkami žalobce. Poskytování výstrojních náležitostí a případná náhrada v penězích podle § 91 odst. 2 zákona o vojácích a § 13 odst. 4 písm. c) vyhlášky MO se váže k povinnosti vojáka z povolání nosit vojenský stejnokroj, který takovouto povinnost má jen po dobu trvání služebního poměru. Žalobce, bývalý voják z povolání, již neplní povinnosti stanovené pro vojáky zákonem o vojácích a

vnitřními předpisy. Po novele uvedené vyhlášky s účinností od 1. 1. 2015 nelze poskytnout výstrojní náležitosti, popřípadě náhradu v penězích. Žalobcem požadovaná náhrada nemůže být přiznána, jelikož není naplněn zákonem stanovený účel této náhrady, kterou je zabezpečení nošení vojenského stejnokroje v době výkonu služby. Stanovením uvedeného účelu pro poskytování výstrojních náležitostí a případné náhrady v penězích zákonodárce promítl do zákona jednu z klíčových zásad pro hospodaření s majetkem státu upravenou zákonem č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, a to povinnost státu nakládat s majetkem státu účelně a hospodárně.

8. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož žalobce ani žalovaný s tímto postupem ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), souhlasili proto konkludentně.
 9. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
 10. Dne 11. 4. 2017 byla služebnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce, tehdy žadatele, o vyplacení náhrady za nevyužité výstrojní body ze dne 7. 4. 2017.
 11. Dne 18. 8. 2017 služební orgán I. stupně pod č. j. SpMO 18556/2017-2230/13 výrokem I. zamítl žádost žadatele jako nedůvodnou. V odůvodnění uvedl, že žadateli, bývalému vojákovvi z povolání, zanikl služební poměr dnem 30. 6. 2016. Možnost vyplacení náhrady v penězích za pořízení a doplnění vojenské výstroje, kterou nelze poskytnout, je stanovena s ohledem na povinnost vojáka z povolání nosit vojenský stejnokroj v době výkonu služby, tj. pouze v době trvání služebního poměru. Za účelem zabezpečení této povinnosti náleží vojákům výstrojní body, za něž si mohou ve výdejnách naturálního odívání vojenskou výstroj podle příslušných výstrojních norem doplnit. Pokud předepsanou vojenskou výstroj nelze vojákovi z povolání ve středisku naturálního odívání poskytnout, např. z důvodu regulace, má velitel možnost uplatnit požadavek na mimořádné vystrojení. V případě, kdy by požadavek vojáka nebyl vyřízen kladně a tento by nemohl splnit povinnost nošení vojenského stejnokroje, bylo by možné takovému vojákovi vyplatit náhradu v penězích. S ohledem na povinnost stanovenou vojákovi z povolání, nenáleží a ani nemůže náležet tento nárok bývalému vojákovi z povolání, kterému služební poměr zanikl, neboť se na něj § 48 zákona o vojácích, jež vojákům z povolání stanovuje základní povinnosti, nevztahuje. Voják z povolání si mohl podat žádost o proplacení náhrady za nevyužité výstrojní body do 31. 12. 2014, tj. do doby zrušení § 17 vyhlášky MO, který umožňoval vojákovi na základě jeho písemné žádosti vyplatit náhradu v penězích za nevyužitou vojenskou výstroj, pokud jeho služební poměr zanikl podle § 18 zákona o vojácích. Po účinnosti novely vyhlášky MO, kterou se mění vyhláška MO, již tato možnost vojákovi z povolání nenáleží. Na základě zjištěného stavu nebylo prokázáno, že by žadatel v letech 2012 až 2016 z důvodu splnění své povinnosti nosit předepsaný stejnokroj, si jej musel na vlastní náklady obstarat.
- III. Proti rozhodnutí služebního orgánu I stupně podal žadatel odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 24. 11. 2017 napadeným rozhodnutím pod č. j. MO 240671/2017-1304 tak, že zamítl odvolání žadatele a potvrdil rozhodnutí služebního orgánu I. V jeho odůvodnění uvedl, že povinnost nosit vojenský stejnokroj má jen voják z povolání po dobu trvání jeho služebního poměru, k této povinnosti se váže poskytování výstrojních náležitostí a

případná náhrada v penězích podle § 91 odst. 2 zákona o vojácích a § 13 odst. 4 písm. c) vyhlášky MO. Výstrojní body jsou vojákům ve služebním poměru vydávány k uvedenému zákonnému účelu, nikoli za účelem nutnosti jejich úplného vyčerpání. Pokud nebyla žadateli v době trvání služebního poměru vydána některá výstrojní součástka potřebná ke splnění jeho služebních povinností, např. že by nebyla dostupná ve středisku naturálního odívání, měl žadatel během trvání služebního poměru možnost si ji pořídit vlastními náklady a žádat náhradu prokazatelně vynaložených nákladů podle § 13 odst. 4 vyhlášky MO, neboť se jednalo o vojenskou výstroj, kterou nebylo možné poskytnout. Jelikož žadatel jako bývalý voják z povolání již neplní povinnosti stanovené pro vojáky z povolání zákonem o vojácích z povolání a vnitřními předpisy, nelze žadateli poskytovat výstrojní náležitosti, popřípadě náhradu v penězích. Výstrojní náležitosti či náhrada v penězích za výstrojní náležitosti, které vojákovi nelze v době trvání služebního poměru poskytnout, se vztahují pouze k povinnosti vojáka nosit vojenský stejnokroj během výkonu služby. Žadatelem požadovaná náhrada proto nemůže být přiznána, jelikož by nebyl naplněn zákonem stanovený účel této náhrady, a to zabezpečení nošení vojenského stejnokroje v době výkonu služby. Uvedený účel je odrazem jedné z klíčových zásad pro hospodaření s majetkem státu.

12. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
13. Podle § 91 odst. 1 zákona o vojácích *voják má nárok na výstrojní náležitosti.*
14. Podle § 91 odst. 2 zákona o vojácích *výstrojními náležitostmi se rozumí vojenská výstroj a služby, které se bezplatně poskytují k zabezpečení povinnosti vojáka v době výkonu služby nosit vojenský stejnokroj. Nelze-li poskytnout výstrojní náležitosti podle věty první, má voják nárok na náhradu v penězích. Voják, jehož služební poměr zanikl podle § 18 písm. c) nebo d) anebo podle § 19 odst. 1 písm. f) až m) a o) před uplynutím 2 let ode dne vzniku služebního poměru, je povinen ministerstvu nahradit v penězích poměrnou část nákladů za vydanou vojenskou výstroj; do doby 2 let se nezapočítává doba dispozice podle § 10 odst. 2 písm. b) až i). Výše peněžité náhrady se vypočítá jako součin měsíční peněžní výše nákladů na vojenskou výstroj a počtu neodsložených měsíců.*
15. Podle § 91 odst. 3 zákona o vojácích *voják nemá nárok na výstrojní náležitosti po dobu určení do dispozice podle § 10 odst. 2 písm. b), d) až i).*
16. Podle § 93 zákona o vojácích *ministerstvo stanoví vyhláškou způsob zabezpečování bezplatného stravování, výstrojních a přepravních náležitostí a peněžitou výši nákladů na vojenskou výstroj.*
17. Podle § 13 odst. 4 vyhlášky MO *náhrada v penězích se vyplácí za:*
 - a) *pořízení a doplnění vojenské výstroje, která se nenakupuje na náklady státu,*
 - b) *pořízení a údržbu občanského oděvu vojákovi, kterému bylo nařízeno jeho nošení ke služebním účelům,*
 - c) *pořízení a doplnění vojenské výstroje, kterou nelze poskytnout.*
18. Podle § 17 odst. 1 písm. d) vyhlášky MO ve znění účinném do 31. 12. 2014 *vojákovi se na základě jeho písemné žádosti vyplácí náhrada v penězích za nevyužitou vojenskou výstroj, pokud jeho služební poměr zanikl podle § 18 zákona č. 221/1999 Sb.*
19. Podle § 17a vyhlášky MO *měsíční výše nákladů na vojenskou výstroj pro účely stanovené v § 91 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. činí ve zkušební době 250 Kč. Po ukončení zkušební doby tato výše nákladů činí*

- a) pro vojáka z povolání 1 400 Kč,
- b) pro vojáka z povolání, který vykonává službu u Vojenské kanceláře prezidenta republiky, 2 700 Kč,
- c) pro vojáka z povolání, který vykonává službu u Hradní stráže, 2 800 Kč.

20. K námitkám uplatněným v prvním žalobním bodu městský soud uvádí, že v právě projednávaném případě považuje za spornou otázku, zda bývalý voják z povolání, jehož služební poměr již zanikl, má nárok na finanční náhradu za nevyužité výstrojní body na výstrojní náležitosti podle shora citovaných zákonných ustanovení.
21. Podle § 91 odst. 2 věty druhé zákona o vojácích nelze-li poskytnout výstrojní náležitosti podle věty první, má voják nárok na náhradu v penězích. Z předmětného ustanovení podle městského soudu nevyplývá, kdy vojákovu nárok na relativní náhradu vzniká. Jinak řečeno, kdy nastává rozhodný okamžik uvedený ve druhé větě citovaného ustanovení, po kterém již nelze „poskytnout výstrojní náležitosti“. Výklad dotčeného ustanovení je tak třeba provést za použití ostatních výkladových pravidel, s přihlédnutím k interpretační zásadě výkladu *in favorem libertatis*, která ovládá celý systém veřejného práva, a podle níž platí, že „je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody.“ Tento princip plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy, nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny) a jde o strukturální princip liberálně demokratického státu, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, č. 142/2007 Sb. ÚS). Žalovaný, resp. služební orgán I. stupně, se zaměřil na výklad účelový, aplikoval jej však způsobem, který by dotažený ad absurdum vedl zpravidla k tomu, že se ustanovení o peněžité náhradě prakticky nepoužije. Podle takového výkladu by totiž v případě, že je voják v činné službě, měl vždy usilovat o naturální využití výstrojních bodů (včetně aktivního postupu při zajištění výstrojních náležitostí), zatímco v případě, že jeho služební poměr zanikl, by již ztratil nárok jak na dosud neposkytnuté výstrojní náležitosti, tak na peněžitou náhradu. Městský soud v souladu s názorem vysloveným Krajským soudem v Ostravě v obdobné věci považuje výklad služebních orgánů za neudržitelný (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2019 č. j. 22 Ad 2/2018-36). Z § 13 odst. 3 a § 17a vyhlášky MO (jež je prováděcím předpisem zákona o vojácích, a která stanoví způsob zabezpečování bezplatného stravování, výstrojních a přepravních náležitostí a peněžitou výši nákladů na vojenskou výstroj) vyplývá, že výstrojní náležitosti jsou evidovány za každý měsíc. Lze připustit, že po dobu trvání služebního poměru by mělo mít přednost použití dosud nevyužitých bodů na pořízení výstrojních náležitostí v následujících měsících (ať již přímo poskytnutím výstroje nebo náhradou za výstroj zakoupenou vojákem). Pokud vojákovu služební poměr zaniká, ztrácí takové využití svůj účel a podle městského soudu by tak vojákovu měla náležet za neposkytnuté výstrojní náležitosti peněžita náhrada. Jinými slovy pokud již vojákovu z povolání nárok na výstrojní náležitosti v průběhu služebního poměru za „odsloužené“ měsíce vznikl, a ten je vyjádřen počtem bodů ve formě poukázek nebo stavem jeho elektronického konta, má voják právo na to, aby takto vzniklý zákonný nárok byl uspokojen, a to buď poskytnutím výstrojních náležitostí, nebo peněžitou náhradou za podmínek podle § 91 odst. 2 zákona o vojácích. Zákonná korekce tohoto práva vyplývá z § 91 odst. 2 věty třetí a čtvrté a odst. 3 zákona o vojácích z povolání.
22. Podle městského soudu nárok na peněžitou náhradu vzniká nejpozději k zániku služebního poměru (nejedná-li se o zákonem stanovené výjimky), kdy již poskytnutí výstrojních

náležitostí postrádá svůj účel a smysl, jak uvedl žalovaný. Pokud se tak během služebního poměru vojáka nestane, tj. výstrojní náležitosti, na které vojákovi vznikl nárok, mu poskytnuty nejsou, je peněžitá náhrada logickým a zákonem předpokládaným právním následkem, který již nad rámec zákonných předpokladů nelze dále podmiňovat, např. mírou jeho vlastní aktivity při získávání výstrojních náležitostí během trvání služebního poměru. Je především věcí orgánů státu, zda a jakým způsobem uspokojí během trvání služebního poměru zákonné nároky vojáka z povolání na výstrojní náležitosti, přičemž odpovědnost za splnění této právní povinnosti nelze přenášet na jednotlivé vojáky ve služebním poměru.

23. S účinností do 31. 12. 2014 obsahovala vyhláška MO ustanovení § 17, podle něhož byla vojákům, kterým zanikl služební poměr podle § 18 zákona o vojácích z povolání, vyplácena náhrada v penězích za nevyužité výstrojní náležitosti. Novelou vyhlášky MO byl § 17 zrušen (novela provedená vyhláškou č. 17/2014 Sb.), tím se však nikterak nezměnil účel zákona o vojácích, respektive to nijak neovlivnilo existenci nároku žalobce na peněžitou náhradu podle § 91 odst. 2 zákona o vojácích. Podle § 93 zákona o vojácích z povolání ministerstvo stanoví vyhláškou způsob zabezpečování bezplatného stravování, výstrojních a přepravních náležitostí a peněžitou výši nákladů na vojenskou výstroj. Uvedené zmocnění nelze vykládat tak, že by Ministerstvo obrany prováděcím předpisem mohlo zcela vyloučit nárok určitých osob na náhradu za výstrojní náležitosti v penězích. Zákon o vojácích z povolání totiž v § 93 zmocnil Ministerstvo obrany, aby vyhláškou upravilo toliko peněžitou výši nákladů na vojenskou výstroj (je tomu tak v § 17a vyhlášky MO) a nikoli, aby stanovilo podmínky, za kterých má voják na peněžitou náhradu právní nárok. Ostatně ze zrušení § 17 vyhlášky MO nelze dovodit, že by mělo vojákovi z povolání po skončení služebního poměru právo na peněžitou náhradu počínaje 1. 1. 2015 zaniknout. Ministerstvo obrany by ani k úpravě zákonného nároku vojáka z povolání vyhláškou nemělo zmocnění podle čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky.
24. Městský soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016 č. j. 6 As 44/2014-88, který dovedl, že „[u]rčité chování tedy může zakázat pouze zákon, respektive v jeho mezích může dále zákaz konkretizovat podzákonný právní předpis. Meze podzákonného předpisu jsou buď výslovně vymezeny zákonem anebo vyplývají ze smyslu a účelu daného konkrétního prováděného zákona [srov. např. nálezy ze dne 25. 10. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 17/95 (...)]. Prováděcími předpisy nemohou být stanoveny primární povinnosti. Pokud zákon stanoví, že nemá být X, podzákonný předpis může dále tento zákaz specifikovat tak, že nemá být X1, X2, X3 atd. Pokud podle zákona nemá být X, podzákonný předpis nesmí stanovit, že nemá být Y [např. nálezy ÚS ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 43/13 (...); a ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03 (...)].“ Obdobné platí, pokud zákon zakládá jednotlivci určité právo, nelze zákonné zmocnění k vydání prováděcího předpisu upravujícího určitý dílčí aspekt konkretizující toto právo extendovat tak, že by bylo možné toto právo jednotlivce vyplývající ze zákona zcela popřít.
25. Prováděcí vyhláška k zákonu o vojácích z povolání tedy nemůže upravit otázku existence nároku vojáka na poskytnutí finanční náhrady za nevyužité výstrojní náležitosti. Novela vyhlášky MO, která ruší § 17 vyhlášky ve znění účinném do 31. 12. 2014, dle kterého se vojákovi, jehož služební poměr zanikl, vyplácí náhrada v penězích za nevyužité výstrojní náležitosti, tak nemá na existenci nároku na vyplacení finanční náhrady za nevyužité výstrojní náležitosti žádný vliv.

26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2019 č. j. 4 As 292/2019-30 ve zcela totožné věci (v níž zastupovala shodná zástupkyně žalobce jako v předmětné věci), dovodil, že „stěžovatel (žalovaný, pozn. soudu) účelovým výkladem § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání zasáhl do práv žalobce. Za situace, kdy vojákovi v průběhu služebního poměru vznikl za odsloužené měsíce nárok na výstrojní náležitosti, který dle zákona (nelze-li poskytnout naturální plnění těchto náležitostí) může mít podobu i peněžité náhrady, nelze tento vzniklý nárok bez dalšího negovat ukončením služebního poměru. Pokud tedy vojákovi za dobu výkonu služebního poměru vznikl nárok na výstrojní náležitosti, který je vyjádřen počtem bodů ve formě poukázek či stavem jeho elektronického konta, a tyto výstrojní náležitosti mu v průběhu jeho služebního poměru nemohly být poskytnuty, má voják právo na peněžitou náhradu. V případě, že služební poměr vojáka zanikl, je zřejmé, že výstrojní náležitosti v podobě naturálního plnění již poskytnuty být nemohou. Jediné logické řešení souladné se zákonem je poskytnutí finanční náhrady za tyto body ve smyslu § 91 odst. 2 věty druhé zákona o vojácích z povolání.“ Městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu proto konstatuje, že výklad § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání ze strany služebních orgánů, podle kterého žalobce nemá nárok na peněžitou náhradu za neposkytnuté výstrojní náležitosti proto, že jeho služební poměr již zanikl, považuje za nesprávný. Pokud vojákovi za dobu výkonu služebního poměru vznikl nárok na výstrojní náležitosti, který je vyjádřen počtem bodů ve formě poukázek či stavem jeho elektronického konta, a tyto výstrojní náležitosti mu v průběhu jeho služebního poměru nemohly být poskytnuty, má voják právo na peněžitou náhradu. V případě, že služební poměr vojáka zanikl, je zřejmé, že výstrojní náležitosti v podobě naturálního plnění již poskytnuty být nemohou. Je proto nutné poskytnutí finanční náhrady za tyto body ve smyslu § 91 odst. 2 věty druhé zákona o vojácích.
27. Městský soud dodává, že argumentace žalovaného, že není naplněn zákonem stanovený účel této náhrady, a to zabezpečení nošení vojenského stejnokroje v době výkonu služby, postrádá za okolností daného případu oporu ve znění zákona o vojácích.
28. Ve druhém žalobním bodu žalobce obecně namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho stanoviskem ze žádosti i z odvolání. Soud k takto uplatněné námitce odkazuje na zásadu dispozitivnosti, z níž vyplývá, že za žalobní bod nelze považovat odkaz žalobce na obsah jiného podání (např. odvolání či jiného podání v rámci správního řízení, žaloby v jiném soudním řízení apod.); tam, kde takto formulovaný „žalobní bod“ soud přezkoumá, zatíží řízení vadou, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz četná judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 21. 9. 2006, č. j. 8 As 15/2005-70; ze dne 24. 7. 2007, č. j. 2 Afs 194/2006-52; ze dne 24. 1. 2008). K takto uplatněné námitce lze proto jen rovněž obecně uvést, že žalovaný se vypořádal s podstatou odvolacích námitek, uvedl řešení otázky, která byla předmětem řízení, včetně důvodu pro který byla žádost zamítnuta.
29. Na základě shora uvedeného dospěl městský soud k závěru, že je žaloba důvodná, a proto pod výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí (§ 78 odst. 1 věta první s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
30. Právním názorem, který vyslovil městský soud v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V novém řízení žalovaný posoudí opětovně důvody v mantinelech tohoto rozsudku městského soudu, zda žalobce má či nemá nárok na finanční náhradu za nevyužité výstrojní body. Městský soud nepřistoupil ke zrušení

rozhodnutí služebního orgánu I. stupně, ve věci je totiž možné pokračovat v odvolacím řízení.

31. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení tak představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, a podání žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náklady na právní zastoupení tak činí 6 800 Kč plus DPH ve výši 1 428 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupkyně Mgr. Alice Hejzlarové, LL. M., advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. ledna 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu